

Wzorzec FCI nr 243 /09. 06.1999
ALASKAN MALAMUTE

TŁUMACZENIE: Olga Jakubiel.

POCHODZENIE: U.S.A.

DATA PUBLIKACJI OBOWIĄZUJĄCEGO WZORCA:
14.08.1996

UŻYTKOWOŚĆ: Pies zaprzęgowy.

UŻYTKOWOŚĆ: Pies zaprzęgowy.

KLASYFIKACJA F.C.I.: Grupa 5 Szpice i psy ras pierwotnych. Sekcja 1 Nordyckie psy zaprzęgowe. Bez prób pracy.

WRAŻENIE OGÓLNE: Alaskan malamute, jedna z najstarszych ras arktycznych psów zaprzęgowych, to pies mocnej, solidnej budowy, z głęboką klatką piersiową, o silnym, dobrze umięśnionym tułowiu. Malamute stoi pewnie na opuszkach łap; dzięki tej postawie, z uniesioną głową i czujnym, wyrażają cym zainteresowanie i ciekawość spojrzeniem, sprawia wrażenie aktywnego i dumnego. Głowa szeroka. Uszy trójkątne; przy natężonej uwadze – prosto uniesione. Kufa masywna, bardzo nieznacznie zwężająca się od nasady ku nosowi. Nie może być spiczasta, ani długa; nie może jednak być toporna. Gęsta okrywa włosowa, z grubą warstwą włosa ochronnego, wystarczająco długiego, by osłonić wełniste podszycie. Malamuty mogą mieć rozmaite kolory. Charakterystyczną cechą są znaczenia na twarzoczaszce. Składają się one z czepka na głowie oraz twarzy całkowicie białej, bądź też ze strzałką i/lub z maską. Ogon dobrze owłosiony, noszony nad grzbietem; przypomina powiewające pióro. Malamute musi być psem grubokościstym, o zdrowych kończynach, mocnych łapach, głębokiej klatce piersiowej i silnych barkach; powinien także mieć wszystkie fizyczne przymioty, niezbędne dla sprawnego wykonywania swej pracy. Ruch musi być pewny, zrównoważony, niestrudzony i bardzo wydajny. Z założenia nie jest to pies predestynowany do uczestnictwa w wyścigach zaprzęgów i rywalizacji na czas. Budowa malamuta wyraża siłę i wytrzymałość; wszelkie cechy indywidualnych przedstawicieli rasy, łącznie z temperamentem, które kolidują z osiągnięciem tych celów, powinno uważać się za najpoważniejsze wady.

ISTOTNE PROPORCJE: Głębokość klatki piersiowej stanowi ok. połowę wysokości psa do łopatek; jej najgłębszy punkt znajduje się tuż za kończynami przednimi. Długość tułowia od najbardziej wysuniętego do przodu punktu łopatki do tylnej części miednicy przekracza wysokość w kłębie.

USPOSOBIENIE/TEMPERAMENT: Alaskan malamute jest czułym, przyjacielskim psem, nie należącym do typu „psów jednego właściciela”. To wierny, oddany towarzysz, zachęcony – skory do zabaw, lecz imponujący dostojeństwem po osiągnięciu dojrzałości.

GŁOWA: Szeroka i głęboka, nie toporna czy nieszlachetna, lecz proporcjonalna w stosunku do wielkości psa. O łagodnym wyrazie, wskazującym na czułe usposobienie psa.

OKOLICA MÓZGOCZASZKI:

Czaszka: Szeroka i umiarkowanie wysklepiona między uszami, stopniowo zwężająca i spłaszczająca się na szczycie, w okolicy oczu, zaokrąglająca się w okolicy policzków. Pomiędzy oczami widoczna nieznaczna bruzda. Górna linia czaszki i kufy ukazuje niewielki przełom w miejscu połączenia.

Stop: Płytki.

OKOLICA TWARZOCZASZKI:

Nos: We wszystkich odmianach barwnych szaty, z wyjątkiem rudej – czarna pigmentacja nosa, warg i obwódka oczu. U psów rudych dopuszczalny jest kolor brązowy. Dopuszczalny jest jaśniej prążkowany „śnieżny nos”.

Kufa: Duża i masywna w stosunku do czaszki, zwężająca i spływająca się nieznacznie od miejsca połączenia z czaszką ku nosowi.

Wargi: Ściśle przylegające.

Szczęka i żuchwa oraz uzębienie: Szczęka i żuchwa szerokie, z dużymi zębami. Zgryz nożycowy. Przodozgryz i tyłozgryz stanowią wadę.

Policzki: Umiarkowanie płaskie.

Oczy: Ukośnie osadzone. Brązowe, migdałowego kształtu, średniej wielkości. Niebieskie oczy stanowią wadę dyskwalifikującą.

Uszy: Średniej wielkości; w stosunku do głowy – małe. Trójkątnego kształtu, nieznacznie zaokrąglone na brzegach. Rozstawione szeroko na zewnętrznych tylnych krawędziach czaszki, w linii z górnym kątem oka, dzięki czemu uniesione – sprawiają wrażenie odstających od czaszki. Wyprostowane – uszy skierowane są nieznacznie ku przodowi; gdy pies pracuje – jego uszy bywają położone na czaszce. Wysokie osadzenie uszu stanowi wadę.

SZYJA: Mocna i umiarkowanie łukowata.

TUŁÓW: Zwartej budowy, lecz nie przesadnie krótki. Bez nadwagi. Kościec proporcjonalny do wielkości psa.

Grzbiet: Prosty i łagodnie opadający ku biodrom.

Lędźwie: Mocne i dobrze umięśnione. Długie lędźwie, które mogą osłabiać grzbiet, stanowią wadę.

Klatka piersiowa: Dobrze rozwinięta.

OGON: Osadzony umiarkowanie wysoko; u nasady stanowi przedłużenie linii kręgosłupa. Noszony nad grzbietem, gdy pies nie pracuje. Nie jest załamany, ani ciasno zwinięty na grzbiecie; nie jest także okryty krótkim włosem jak lisia kita. Ogon malamuta jest dobrze owłosiony i przypomina powiewające pióro.

KOŃCZYNY:

KOŃCZYNY PRZEDNIE: Przednie kończyny grubokościste i umięśnione; widziane z przodu – proste aż do śródreżczy.

Łopatk: Umiarkowanie ukośne.

Śródreżcza: Krótkie i mocne; widziane z boku – nieznacznie ukośne.

KOŃCZYNY TYLNE: Tylne kończyny szerokie. Widziane od tyłu – zarówno w pozycji stojącej, jak i w ruchu podążają za przednimi, nie będąc ustawionymi ani zbyt ściśle, ani za szeroko. Palce szczałkowe na tylnych łapach są niepożądane i powinny być usuwane u szczeniąt, krótko po narodzinach.

Uda: Silnie umięśnione.

Kolana: Umiarkowanie ukątowne.

Stawy skokowe: Umiarkowanie ukątowne i nisko osadzone.

ŁAPY: Typu „rakiety śnieżnej” – zwarte i mocne, z dobrze wykształconymi opuszkami, nadającymi solidny, zwarty wygląd. Duże, o zwartych i dobrze wysklepionych palcach. Między palcami rosną włosy ochronne. Opuszki są grube i twarde; pazury – krótkie i mocne.

CHÓD/RUCH: Chód malamuta jest pewny, zrównoważony i mocny. Jak na wielkość i budowę psa, jest on zwinny. Z boku widać dobrą akcję kończyn tylnych, udzielającą się poprzez dobrze umięśnione łądźwie kończynom przednim. Kończyny przednie napędzane są akcją kończyn tylnych; poruszają się one płynnie, z dobrym wykretem. Widziane z przodu lub z tyłu – łapy poruszają się w jednej linii, ani zbyt ściśle, ani zbyt szeroko. W szybkim klusie, łapy będą zbliżać się do osi ciała. Szczudłowaty ruch lub jakikolwiek nie w pełni wydajny i niestrudzony ruch, powinien być oceniany negatywnie.

SZATA:

WŁOS: Malamute ma gęsty, gruby włos ochronny, nigdy długi ani miękki. Podszycie gęste, 1-2-calowej (tj. ok. 2,5-5,1-centymetrowej) głębokości, natłuszczone i wełniste. Twardy włos ochronny, podobnie, jak podszycie, ma zróżnicowaną długość. Szata na bokach tułowia stosunkowo krótka do średniej, dłuższa wokół barków i szyi, w dół grzbiecia, na zadzie oraz portkach i piórze ogona. Malamuty zwykle mają krótszą i mniej obfitą szatę podczas lata. Malamuta należy wystawiać w naturalnej szacie. Trymowanie jest niedopuszczalne; wyjątek stanowią łapy, których włos można uporządkować.

MAŚĆ: Rozpiętość najczęściej występujących kolorów waha się od jasno szarego, przez odcienie pośrednie, do czarnego, śniadego oraz jego odcienie, do rudego. Słabo rozgraniczone kolory są dopuszczalne w podszyciu, znaczeniach na głowie i na połączeniach obszarów białych z kolorowymi. Jedynym dopuszczalnym jednolitym kolorem jest jednolicie biały. Umaszczenie białe zawsze dominuje na spodzie tułowia, częściowo na kończynach, łapach oraz masce. Biała strzałka na czole i/lub kołnierzu, bądź też plama na karku są atrakcyjne i dopuszczalne. Umaszczenie malamuta jest płaszczowe; biel zachodząca na tułów lub upstrzenie nierównomiernymi białymi plamami są niepożądane.

WIELKOŚĆ / CIĘŻAR CIAŁA: Rasa jest naturalnie zróżnicowana pod względem wielkości. Pożądane gabaryty psa zaprzęgowego to: Psy: 25 cali w kłębie, 85 funtów (63,5 cm, 38 kg).

Suki: 23 cale w kłębie, 75 funtów (58,5 cm, 34 kg).

Jednakowoż, wymogi dotyczące wielkości psa nie powinny przeważać tych, które dotyczą typu, proporcji, ruchu oraz cech użytkowych. Jeżeli psy uznane zostaną za równe pod względem typu, proporcji i ruchu, preferowany jest pies, którego wielkość najbardziej zbliżona jest do wymaganej u psa zaprzęgowego.

ISTOTNE PODSUMOWANIE: Podczas sędziowania alaskan malamutów największy nacisk należy położyć na ich funkcję zaprzęgową i predyspozycje do transportowania ciężkich ładunków w Arktyce. Stopień negatywnej oceny powinien zależeć od stopnia, w jakim pies odbiega od opisu idealnego malamuta oraz w jakim konkretna wada zaburzałaby zdolność psa do pracy. Kończyny malamuta muszą wykazywać niezwykłą siłę i ogromną siłę napędową. Wszelkie oznaki niedoskonałości kończyn i łap, zarówno przednich, jak i tylnych, w postawie czy w ruchu, powinny być uważane za poważną wadę. Wadami tymi byłyby: płaskie łapy, krowia postawa, wadliwe śródreżca, strome łopatki, brak kątownia, szcudłowaty ruch (lub wszelki ruch, który nie jest harmonijny, mocny i pewny), wysokonożność, płytka klatka piersiowa, ciężkość, lekki kościec oraz słabe proporcje ogólne.

WADY: Wszelkie odstępstwa od wyżej wymienionych cech należy uznać za wady, których ocena powinna być proporcjonalna względem ich stopnia i zasięgu.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- Agresja lub nadmierna bojaźliwość.
- Niebieskie oczy.

Każdy pies, przejawiający fizyczne lub psychiczne nieprawidłowości, powinien zostać zdyskwalifikowany.

Uwaga: Samce powinny mieć dwa normalnie wykształcone jądra, całkowicie opuszczone do moszny.